

Една изгубена вечерь.

Прѣдставлението не бѣше се още започнало въ арена Пизи, макаръ че деветъ часътъ минуваше. Причината на това закѣсняване бѣше малкото още число посѣтители. Сички бѣхж седемь-осемь души — повечето на галерията; на първото мѣсто само имаше единъ офицеринъ съ жена и дѣте, и единъ цивиленъ — сѣднали до самата сцена, по-близко до печката.

Неиздигнатитѣ фитили на ламбитѣ отпущахж мърчелива виделина възъ сцената, широка, пуста и скръбна съ изжуленитѣ си одрипавѣли декорации. Струи студено вѣяне идяхж отъ кулиситѣ и изъ покрива, отъ прѣпрѣченитѣ греди на който се полюшваше вжжената трапеция. И сцената, и залата, също потънала въ унилъ полумракъ, докарвахж неотразима тжга и меланхолия на чловѣка. Мюссе казва: „*Triste comme la porte d'une prison.*“) Може да се каже: „Скръбно, като праздна театрална зала“ — пакъ съ същия ефектъ... При вратата се чернѣеше купъ артисти и артистки — тие послѣднитѣ завити съ кожуси — които гълчахж шумно и се посмѣйвахж; това очевидно

* Скръбно като вратата на тъмницата.